

CHET & BERNIE

PŘÍPAD PRVNÍ

TO CHCE PSA

SPENCER
QUINN

SPENCER QUINN

To chce psa

CHET A BERNIE –
záhada první

Copyright © 2009 by Spencer Quinn

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Marie Fulková, 2017

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2017

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-341-7 (pdf)

SPENCER QUINN

To chce psa

CHET A BERNIE –
záhada první

Přeložila Marie Fulková

VĚNOVÁNÍ:

*Bailey, Gansett, Charliemu, Clem a Audrey,
bez nichž by knížka nebyla.*

PODĚKOVÁNÍ:

*Děkuji svému editorovi Peteru Borlandovi
a mé agentce Molly Friedrichové.*

Cítil jsem ho – nebo spíš jeho opilecký dech – ještě předtím, než vůbec otevřel dveře. Jenže můj čich je dost dobrý, možná lepší než váš. Klíč skřípal v zámku, až konečně našel ten správný otvor. Dveře se otevřely a dovnitř mírně vklopýtal Bernie Little, zakladatel a spoluvlastník (jeho bývalá žena Leda si vzala zbytek) malé detektivní agentury. Už jsem ho viděl v horším stavu, ale ne často.

Chabě se pokusil o úsměv. „Ahoj, Chete.“

Zvedl jsem ocas a mrskl jím o rohožku, přesně to jsem udělal, a vyslal mu tím vzkaz.

„Jdu trochu pozdě, promiň. Potřebuješ vyvenčit?“

Proč bych měl? Snad proto, že jsem cvakal zadními zuby? Pak jsem si však pomyslel, to je peklo, chudák chlap, přišel jsem k němu a přitiskl hlavu k jeho noze. Podrbal mě za ušima. Zaryl mi prsty do kůže přesně tak, jak jsem to měl rád. Slast. Co takhle o trochu níž nahoře na krku? Nahrbil jsem trochu ramena, aby to pochopil. Ách, příjemné. Moc příjemné.

Šli jsme ven, já a Bernie. Venku stály tři stromy. Nejvíc jsem měl v oblibě ten velký, stinný. Krásně se pod ním podřimovalo. Zvedl jsem nohu u toho stromu. Páni, došlo mu vůbec, že jsem z něho skoro zoufalý? Nocí se rozléhaly pleskající zvuky a já poslouchal. Podařilo se mi zastavit proud, což nebylo snadné, a schovat si trošku, abych mohl pokropit kámen na konci příjezdové cesty a dřevěný plot, který odděloval náš pozemek od starocha Heydricha vedle. Jako vždycky jsem se trefil mezi laťky.

Bernie zíral nahoru na nebe. Nádherná noc – mírný větřík a spousta hvězd. Světla blikající dolů na zem, a co je tohle? Nový tenisový míček na trávníku. Rozběhl jsem se a očichal ho. Můj nebyl a ani nikoho, koho jsem znal.

„Chceš si zaaportovat?“

Dotkl jsem se té věci tlapou. Jak se sem dostala? Celý den jsem byl zavřený, ale uši jsem měl pořád nastražené; až na chvíli, kdy jsem usnul, samozřejmě.

„Přines to sem, Chete.“

Nechtělo se mi, protože ta věc tak divně páchla.

„No tak.“

Berniemu ale nikdy neřeknu ne. Jednou nebo dvakrát jsem míček olízl, abych si ho přivlastnil. Pak jsem ho donesl Berniemu a upustil ho u jeho nohou. Bernie couvl a hodil míček na cestu vedoucí kaňonem.

„Hm, kam to letí?“

Kam to letí? Opravdu to neviděl? Nikdy mě nepřestalo udivovat, jak špatně viděl při západu slunce. Vrhл jsem se za míčkem, který poskakoval uprostřed přehledné cesty. Zadní nohy jsem roztáhl ve vzduchu a chytil ho v rychlém výskoku způsobem, jaký mám rád. Pak jsem se smykem otočil kolem dokola a vyrazil plnou rychlostí s hlavou dole a ušima vlajícíma ve větru, na poslední chvíli jsem zabrzdil a upustil míček Berniemu u nohou. Jestli znáte větší zábavu, jen řekněte.

„Tys ho chytil ve výskoku? Odtud bych to tedy neřekl.“

Zavrtěl jsem ocasem. Jednou nebo dvakrát zavrtět znamenalo ano. Nepřeháněl jsem to s vrtěním, ono to vyjadřuje spoustu věcí a některé mi nejsou tak docela jasné.

„Dobré.“ Zvedl míček a začal zase couvat, když na cestu pomalu vjelo auto a zastavilo před námi.

Spustilo se okénko a z něj se vyklonila žena. „Je to třináct tři nula devět? Hledám detektiva Bernieho Littlea.“

„Našla jste ho.“

Otevřela dvířka, už chtěla vystoupit, ale uviděla mě. „Je ten pes neškodný?“

Bernie ztuhl. Cítil jsem to, stál hned vedle mě. „Záleží na tom, jak to myslíte?“

„Víte, je bezpečný, nekouše? Necítím se dobře v přítomnosti psů.“

„Nekousne vás.“

Samozřejmě, že bych nekousl. Tahle myšlenka se mi však uhnízdila v hlavě, protože mi tlamu najednou zaplnily sliny.

„Díky, se psy nikdy nevíte.“

Bernie si něco pro sebe zamumlal. Byl jsem příliš nízko, abych to slyšel, ale věděl jsem, že by se mi to líbilo, ať už to bylo cokoli.

Z auta vystoupila vysoká žena s dlouhými, světlými vlasy a voněla po citronu a květinách a ještě nějakou jinou vůní, což mi připomnělo něco, co se někdy stává samičkám v mém světě. Co to tak mohlo být, že mě to celou dobu tak vzrušovalo a snad i dovádělo k šílenství? Koukl jsem na Bernieho, který si ji prohlížel a uhlazoval si vlasy. Ach, Bernie.

„Nejsem si jistá, kde začít. Nic podobného se mi doteď nestalo.“

„Jako co?“

Mačkala si ruce. Ruce jsou na lidech tou nejdivnější věcí a zároveň nejlepší, protože se z nich dozvíš všechno, co potřebuješ vědět, když je pozoruješ. „Bydlím tam, na El Presidente,“ mávla neurčitě rukou.

El Presidente: to je místo, kam vtéká kanalizace? Byl jsem na tom s názvy ulic špatně, kromě té naší – Mesquite Road. Ale co, nepotřeboval jsem to vědět, abych našel cestu.

„Jmenuji se Cynthia Chamblissová. Pracuji se ženou, které jste pomohl.“

„S kým?“

„S Angelou Di Pesto.“

Milost! Vzpomněl jsem si na nekonečné noci strávené před motely po celých Státech. Nenáviděli jsme rozvody, já a Bernie, za starých časů jsme je dokonce ani nebrali. Ale teď jsme měli problémy s hotovostí a Bernie neměl na vybranou. Popravdě jsem skutečně nevěděl, co znamená mít problém s hotovostí, ale ať už to znamenalo cokoli, budilo to Bernieho v noci, přimělo ho to vstát z postele a chodit sem a tam. Někdy si dokonce zapálil cigaretu. Pracoval do úmoru.

Bernie neřekl nic o Angele Di Pesto, jen slabě přikývl. Bernie to v přikývování uměl. Používal přinejmenším čtyři různá přikývnutí, to jsem si pamatoval, všechna velmi srozumitelná, hned jste věděli, co máte dělat. Tohle zvláštní přikývnutí znamenalo: buď na pozoru.

„Annie o vás mluvila s velkým respektem – jak jste vyslídil jejího manžela.“ Slabě se otrásla. Také to umím, ale mnohem lépe. „Když se to stalo a vy jste prakticky můj soused a všechno..., prostě jsem tady.“

Klátila se lehce dopředu a dozadu způsobem, jakým se chovají lidé, když jsou nervózní.

„Kdy a co se stalo?“

„Ta záležitost s Madison. Zmizela.“

„Madison je vaše dcera?“

„Neřekla jsem vám to? Promiňte, jsem tak rozrušená, že nevím, co...“

Zaleskly se jí oči. To je vždycky dost zajímavé, pláč; ne ten zvuk – mohl bych vyprávět –, ale vodotrysk, jak tomu Bernie

říkal, zvláště když ho předváděla Leda. Když jsou lidé rozrušení, tak jim z očí teče voda. Zejména ženským. Co to všechno znamenalo? Bernie se díval do země, šoupal nohama a nevěděl, co má dělat. I když jsem ho jednou také viděl slzet, jmenovitě tehdy, když Leda balila všechny Charlieho věci. Charlie je jejich dítě – Bernieho a Ledy – a teď žije až na pár návštěv s Ledou. Chybí nám, mně i Berniemu.

Ta ženská, Cynthia? Chamblissová? Ať už se jmenovala všelijak – popravdě mám problém napoprvé pochytit jména, někdy i jiné věci, když dobře nevidím mluvícímu do obličeje –, vytáhla kapesník z malé taštičky, kterou měla u sebe, a utřela si oči. „Promiňte.“

„Není proč se omlouvat. Jak dlouho je Madison pohřešovaná?“

Žena už se chystala odpovédět, ale v tu chvíli jsem zaslechl nějaký šustot v křoví na vzdálené straně cesty. Okamžitě jsem byl v křoví, číchal kolem sebe, možná dokonce i hrabal, ale jen trochu. Ve vzduchu byl nějaký pach, žába nebo ropucha, nebo... uf... had. Nemám hady rád, nesnáším je...

„Chete! Nehrabeš tam, že?“

Vycouval jsem z křoví a klusal k Berniemu. Uf, ocas jsem měl provinile svěšený a zastrčený. Pak jsem ho vztyčil směrem vzhůru a vypadal naprosto nevinně.

„Hodný chlapec.“ Poklepal mě po hlavě. Buch, buch. Ách.

Ta ženská ťukala nohou do země. „Chcete říci, že mi nepomůžete?“

Bernie se zhluboka nadechl. Jeho oči vypadaly unaveně. Alkohol už vyprchával. Brzy bude ospalý. Já jsem se také cítil trochu ospalý a také jsem cítil příjemnou chuť v tlamě. Byla to surová kůže na žvýkání, co je vždycky uložená v zásuvce nad dřezem.

„To jsem přesně neřekl. Vaše dcera se dnes zřejmě nevrátila ze školy. To znamená ani ne osm hodin. Policie dokonce nevyhlásí ani pátrání po pohřešované osobě dřív než za den.“

Osm hodin, s tím jsem měl problém; ale celý den jsem znal dobře. Od chvíle, kdy slunce vychází za kopci nad garáží, do chvíle, kdy zapadne za kopci na druhé straně.

„Ale vy nejste policie.“

„To je pravda a také s ní ve všem nesouhlasím, ale tentokrát ano. Říkáte, že Madison studuje na střední škole? Takže je jí kolik? Šestnáct?“

„Patnáct. Je zařazena do programu nadaných dětí.“

„Podle mé zkušenosti patnáctiletí často zapomenou zavolat domů, zvláště když dělají něco naléhavého, třeba jdou do kina nebo se jen tak poflakují. Nebo jsou na nějakém večírku.“

„To jsou školní večírky.“

„Dokonce i na školních večírcích.“

„Říkala jsem vám, že je nadaná.“

„To byla i Billie Holiday.“

„Prosím?“ Žena vypadala zmateně; zmatený lidský obličej je skoro stejně ošklivý jako rozčilený obličej. Nepochopil jsem, co to má společného s Billie Holiday, ale přinejmenším jsem věděl, kdo to byl. Bernie tu zpěvačku poslouchal, zvláště když měl sklíčenou náladu.

Avšak i když nikdo netušil, o čem mluví, Bernie vypadal spokojený sám se sebou. Jako kdyby dal nějaký gól. To jsem poznal podle úsměvu na jeho obličej, slabého a letmého. „Víte co? Když se vám neozve do rána, zavolejte mi.“ Vytáhl svoji vizitku.

Podívala se na ni nepřátelským pohledem a ani se jí nedotkla. „Do rána? Šedesát šest procent zmizení je vyřešeno v prvních dvanácti hodinách nebo...“ zase jí zvlhly oči a hlas jí zněl, jako by se dusila, „... nebo se nevyřeší vůbec.“

„Kde jste to slyšela?“

„Neslyšela jsem to – našla jsem si to na internetu, než jsem vyjela. Zdá se, že nechápete, že Madison nikdy nic takového předtím neudělala. Když mi nepomůžete vy, snad mi můžete doporučit někoho jiného.“

Doporučit jinou agenturu? Stalo se to vůbec někdy? Naprosto jsem nechápal výraz v Bernieho obličejí.

„Jestli je to otázka peněz, jsem připravena zaplatit za vykonanou práci, a navíc tučný bonus, když ji najdete.“ Sáhla do malé taštičky a vytáhla svazek nějakých bankovek. „Co třeba stovka předem?“

Bernieho pohled se přesunul na bankovky a zůstal tam. Jeho obličej byl naprosto čitelný pro každého a z jakékoli vzdálenosti. Hotovost. „Nejdřív bych rád viděl její pokoj.“ Když se Bernie rozhodl, udělal to rychle. Viděl jsem to s Ledou tisíckrát.

Podala mu peníze. „Pojedte za mnou.“

Bernie si nacípal bankovky hluboko do kapsy. Rozběhl jsem se k našemu autu – staré Porsche kabriolet, kapota celá zaneřáděná, co čekala už hodně dlouho na nový nátěr – a přeskočil dvířka pro spolujezdce, kde bylo moje místo.

„Hej! Viděl jste, co váš pes právě udělal?“

Bernie přikývl, pyšně a sebejistě, tak jsem to měl nejraději. „Říkají mu Chet-jet.“ No, to říkal Bernie, i když ne moc často.

V kaňonu zavyl kojot, nedaleko od posledního domu. Tím se budu zabývat později. Už jsem se vůbec necítil unavený. Bernie otočil klíčkem v zapalování a vypadal stejně: přichystaný vyrazit. Práce nám šla k duhu, mně i Berniemu.

Jedna věc o lidech: mají rádi potěšení. Opíjejí se, kouří to i ono, polykají pilulky, dokonce si zapichují jehly do těla – to všechno jsem viděl. Tohle je v naší branži obvyklé. Ale jejich způsoby jsem nikdy nepochopil a dlouho si s tím lámal hlavu. Proč to dělají? Jednoho dne mně to došlo. Co bylo mojí nejoblíbenější věcí na celém světě? Řítit se v Porsche někam daleko. Seděl bych nahoře a vítr by mi šlehal do tváře... a ten výhled a vůně..., už jsem to zažil mnohokrát.

Jako například teď, když jsme pronásledovali po silnici Cynthii Chamblissovou, matku údajně pohřešované Madison. Viděl jsem věci ve velké rychlosti, svištěly kolem. Nějaký muž třeba táhl odpadky – nejezdí zítra popeláři? Jasně! Ten den prostě miluju. Můj kamarád Iggy pil ze své misky před dveřmi domu, otočil se, avšak trochu pozdě, směrem k Porsche, takže mě zmeškal. To je typický Iggy.

„Chete, proč štěkáš?“

Já jsem štěkal? Uf. To musel být Iggy a potom králík s bílým ocasem. Stál naprosto klidně na něčím trávníku, ocas měl ve

světlo měsíce úplně bílý. Chlupy na hřbetě jsem měl docela schlíplé, a najednou – ach jo – se to stalo.

„Co je s tebou?“

Nic, nic se mnou nebylo, jen jsem byl krásně mimo. Jazyk jsem měl zapadlý v tlamě, která byla větrem vysušená, byl jako ty ručníky, které jsem někdy našel na podlaze prádelny. Rád jsem je zahrabával vzadu na dvorku vedle velké skály, ale zahrabat ručníky není vůbec snadné. Kůže na žvýkání – to byla jiná věc, ta se zahrabala lehce – ouha! V tu chvíli se mi chabě vybavila v paměti vzpomínka na to, jak jsem jeden ručník zahrabal vedle pomerančovníku u plotu starého Heydricha. Nejspíš tam pořád je! Zíral jsem na měsíc a kul plány, když jsme zabočili na příjezdovou cestu a zastavili za autem Cynthie.

Vyskočil jsem ven. Chodník byl pořád teplý od horkého dne. Ucítil jsem vodu, nejspíš z bazénu někde poblíž. Šli jsme za Cynthií ke dveřím domu, který vypadal tak trochu jako náš. Jako většina domů v údolí, ale byl větší.

U vchodu se otočila na Bernieho: „Ten pes půjde také dovnitř?“

„Proč ne?“

Svrátila čelo. To nevěstilo nic dobrého. „Žádný pes uvnitř nikdy nebyl.“

Bernie pohlédl na dům. „Na to není nikdy pozdě.“

Naježila se ještě víc. „Prosím?“

Bernie se usmál. Měl spoustu různých úsměvů. Tenhle patřil k těm, kdy jenom ukazoval zuby. Udělal jsem to samé. Bernie měl na člověka pěkné zuby, ale mám pravdu, když řeknu, že se nedají srovnat s mými. „Určitě ho budeme potřebovat, paní Chamblissová. Pohřešované děti – to je Chetova specialita.“

Podívala se na mě. „Vypadá příliš agresivně na to, aby mohl být v přítomnosti dětí.“

Teď bych měl raději zavřít tlamu. Věděl jsem to, jasně, ale z nějakého důvodu se nezavřela, dokonce se snad ještě víc otevřela. Začal jsem trochu slintat a byl jsem docela rozrušený.

„Nikdy není agresivní, ne nepřiměřeně.“ Bernie mě poplácával po hlavě. Buch, buch. Zklidnil jsem se. „Chet je koneckonců trénovaný policejní pes.“

„Vážně?“

„Skončil první ve své třídě K-9.“

To bylo trochu přehnané, protože jsem ve skutečnosti školu nedokončil, což nás s Berniem spojovalo. To je dlouhá historie, ke které se vrátím později, jestli bude příležitost.

„V tom případě...“ Cynthia otevřela dveře.

Vešli jsme dovnitř.

Z rohožky jsem cítil ptačí hovínko, nakyslé a nepříjemné.

Šli jsme za Cynthií přes velký pokoj s vykachlíčkovanou podlahou, která hezky voněla a byla studená. Cestou jsem zahlédl bramborový chips. Ležel u zdi, trochu nepořádku v domě jsem měl rád.

Na dveřích visela tabulka s rozsvíceným bleskem. Bernie nahlas četl.

„Vysoké napětí. Nevstupovat.“

„To je Madison a její smysl pro humor,“ řekla Cynthia.

Otevřela dveře a my vešli dovnitř. Pták, kterého jsem cítil z rohožky, byl tam, hověl si na bidýlku v kleci zavěšené na stropě.

„Che-ete.“ Bernie vyslovil moje jméno protáhle, což dělal, když nevěděl, co se bude dít dál. Ovšem, protože umím skákat. Byl jsem nejlepší skokan ve třídě K-9, což způsobilo všechny ty trable, na které si už přesně nevzpomínám. Proč si na některé věci nevzpomínám? Teď to ale nebudu řešit, ne? Byli jsme v práci. Buch, buch. „Hodný chlapec.“

Ten pták, zelený, s ohavnýma nohama a divným špičatým hřebenem na hlavě, vydával příšerné, skřehotavé zvuky.

„Slyšíte to?“ řekla Cynthia.

„Co?“

„Řekl: ‚Madison se válí.‘ Naučila ho to. Umí říct i jiné věci.“

„Jmenuje se Kapitán Vřískal.“

Kapitán Vřískal trhal hlavou dopředu a dozadu. Bylo to ošklivé, takový ještěří pohyb, a zase příšerně zaskřehotal. Skřek zakončil vysokým zapištěním, které mi rvalo uši. Kradmo jsem pohlédl na Bernieho a věděl, že to zapištění neslyšel. Bernie určité věci postrádal, to je pravda, ale museli jste ho obdivovat: nikdy se svými nedostatky netrápil.

„Co dalšího dokáže ještě říct?“

Ach, Bernie, prosím.

Cynthia přistoupila ke kleci: „Tak spust', baby.“

Krá, krá.

„Slyšeli jste to?“

„Co?“

„Připal mi,‘ to řekl, když jsem řekla: ‚Tak spust', baby.‘“

Dobře.

Bernie měl ve tváři jeden ze svých výrazů, velmi klidný, oči mu ztmavly, což znamenalo, že ho něco zaujalo. „A co dál?“

Cynthia zatukala na klec. Měla dlouhé, lesklé nehty. „Kapitáne Vřískale, chcete drink?“

Krá, krá.

„Chce hned dva?“ zeptal se Bernie

„Uhodl jste,“ řekla Cynthia.

„Docela zajímavé.“ Opravdu? Pták, co údajně říká: „Madison se válí“ a „Připal mi“. Zajímavé a čím? Něco jsem nepochopil? Bernie se na mě otočil: „Chete! Proč vyješ?“

Nevyl jsem, ale plížil jsem se pryč a sedl si u televize. Stála na malém stolku. V tu chvíli jsem ucítil pach, důvěrně známý z mé docházky do školy K-9 a pak pod stolem: malá plastová taška s marihuanou.

Bernie se na mě letmo podíval. „Proboha, Chete, přestaň štěkat.“ Otočil se k Cynthii: „Mluví Madison s tím ptákem často?“

„Celou dobu. V jednom kuse. Skutečně si myslí, že je to lidská bytost.“

Bernie poklepal na klec. Měl krátké nehty, trochu okousané, místy do masa. „Kde je Madison?“ zeptal se.

Pták byl zticha. Ticho bylo v celém pokoji. Bernie se Cynthiaí ptáka pozorovali. Já jsem pozoroval Bernieho. Někdy jsem o něj měl strach. Jestli se budeme spoléhat na očité svědectví Kapitána Vřískala, tak je tento případ beznadějný.

„Úžasný nápad,“ řekla Cynthia. Upřeně na Kapitána Vřískala zírala. „Kde je Madison?“ zeptala se a pak, když byl pták úplně zticha, dodala prosebným tónem: „Tak spust', baby.“

„Připal mi,“ řekl Kapitán Vřískal. Tentokrát jsem to slyšel i já.

„Pojďme se vrátit o něco zpátky,“ řekl Bernie. „Rád bych si ujasnil chronologii.“

„Co to znamená?“

Byl jsem také zvědavý. Bernie někdy používal vznešená slova. Kdyby si mohl vybrat, snad by strávil každý den s nosem zabořeným do knihy. Ale ty alimenty, podpora dítěte a špatná investice do výroby košil s havajským potiskem – miloval havajské košile –, Bernie se musel pořádně otáčet.

„Časová posloupnost,“ řekl. „Kdy jste naposledy Madison viděla?“

Cynthia se podívala na hodinky. Byly velké a zlaté. Měla spoustu zlata kolem zápěstí, na krku a v uších. Olízl jsem několikrát zlato, ale nezaujalo mě, i když stříbro je ještě horší.

„Ve čtvrt na devět ráno,“ řekla Cynthia, „když jsem ji vysadila před školou.“

„Jakou školou?“

„Heavenly Valley.“

„Tu neznám.“

„Je docela nová, severně od Puma Wells. Můj bývalý je tam developer.“

„Váš bývalý manžel je otec Madison?“

„Ano. Rozvedli jsme se před pěti lety.“

„Volala jste mu?“

„Samozřejmě, také ji neviděl.“

„Vy o ni pečujete?“

Cynthia přikývla. „Tráví s Damonem některé víkendy, každé druhé Vánoce a tak.“

Bernie vytáhl svůj poznámkový blok a pero. „Damon Chambliss?“

„Keefer. Vzala jsem si zpátky svoje dívčí jméno.“

Dívčí jméno? Co to zase znamenalo? Mohou si změnit jména, všichni ti lidé. Já to neudělal. Já byl Chet, srozumitelné a jednoduché.

„Madison je Chamblissová?“

„Ano. Během rozvodu jí bylo tak deset.“

„Jak to snášela?“

Cynthia zvedla a svěsila ramena. Někdy to u lidí znamená nezáměr – to pro mě bylo příliš komplikované –, ale bylo to tak i teď?

„Víte, co se říká...“

„Co se říká?“

„Rozvod je pro děti lepší než špatné manželství,“ řekla Cynthia.

Bernie zamrkal. Jen nepatrný pohyb, snadno přehlédnutelný. Jenže já jsem věděl, na co myslí: na Charlieho a svůj vlastní rozvod. Co se týká sňatku a rozvodu, neobracejte se na mě.

„Ale nechápu,“ pokračovala Cynthia, „co to má společného se zmizením Madison?“

Ani já jsem přesně nechápal.

„Jen musím vyplnit prázdná místa,“ řekl Bernie. Jedna z jeho oblíbených vět, která ve většině situací zabrala.

„Promiňte,“ řekla Cynthia, „já jen...“ Zase jí zvlhly oči. Jednou dopadly těžké, velké Lediny slzy na podlahu a já je ochutnal. Byly slané, to bylo překvapení. „Já jen..., ach bože, kde může být?“

Bernie se rozhlédl kolem, zahlédl krabici s kapesníky na stole a jeden jí podal. „Kdy jste si uvědomila, že mohla zmizet?“

„Když se nevrátila domů. Jezdí autobusem. Já jsem doma, ale odpoledne pracuji. Vedu malý obchod mimo dům.“

„Co děláte?“

„Design e-cards.“

„E-cards?“

„Můžu vás zařadit na seznam, pokud máte zájem,“ dodala Cynthia. Vytáhla další kapesník a vysmrkala se. Měla malý nos, nestačil jsem se však divit, co toho vysmrkala. Můj nos najednou znervózněl. Bernie s Cynthií chvíli pokračovali na téma autobus, z něhož Madison nevystoupila, komu ze školy telefonovala, jaké měla přátele, jaký je její otec... Já jsem ve skutečnosti neposlouchal, zkoumal jsem všechny ty divné pocity ve svém nose.

„Proč ten pes tak vrčí?“

„Nemyslím, že vrčí,“ řekl Bernie, „spíš kroučí čenichem. Chete? Jsi v pořádku?“

Oklepal jsem se, to je vždycky příjemný způsob, jak se vzpamatovat a přejít blíž k Berniemu. Byl jsem v pohotovosti, ocas zdvižený.

„Je v pořádku,“ konstatoval Bernie.

Cynthia se na mě pobaveně zadívala. „Nikdy předtím jsem takového psa neviděla.“

„Jak takového?“

„Jeho uši... Jedno má černé a druhé bílé.“

To jsou způsoby. Komentovat takhle něčí vzhled. Copak to nevěděla? Rozhodl jsem se v tu chvíli a na tom místě, že Cynthii nemám rád. Stačil jeden pohled na Bernieho a věděl jsem, že ani on ne.

„Budu od vás potřebovat nějaké věci,“ řekl klidně až chladně. „Kontakt na vašeho exmanžela, kamarády Madison a vůbec lidi z jejího okolí – trenéry, učitele a tak dál. A nějakou její nejnovější fotografii.“

„Okamžik,“ řekla a odešla z pokoje.

Bernie se ke mně otočil a přešel k věci. „Našel jsi něco?“

Došel jsem k televiznímu stolku a významně se sklonil. Bernie si klekl a vylovil tašku s marihuanou. Zvedl ji a zase zasunul pod stolec.

„Hodný chlapec.“ Plesk, plesk a rychlé podrbání za ušima. Ách.

Cynthia se vrátila a podala Berniemu list papíru a fotku dívky s culíky. „Má Madison přítele?“ zeptal se Bernie.

„Ne.“

Bernie se rozhlédl po pokoji. „To by mohlo být důležité,“ řekl. „Potřebuji něco s pachem Madison.“

„Její povlak na polštář?“

Bernie přistoupil k posteli a stáhl povlak z polštáře. Mně připadal růžový, i když si barvami nejsem zrovna jistý. Několikrát jsem ho očichal, abych si zapamatoval pach Madison: mladá žena, závan medu, třešňí a kytky barvy slunce, kterou jsem někdy vídával kolem silnic. Bernie povlak složil a zapečetil v igelitovém sáčku.

„Budeme ve spojení,“ řekl, „ale když něco uslyšíte, okamžitě volejte. Ve dne i v noci.“

„Díky, jsem vám tak vděčná.“ Cynthia nás odvedla chodbou ke dveřím. „Angela di Pesto o vás nefantazírovala.“

Bernie se zastavil a otočil se k ní: „Říkala jste, že s ní pracujete.“

„To je pravda.“

„Co dělá ve vašem podniku?“

„Dělá mi software.“

„Angela di Pesto?“

Cynthia přikývla a otevřela dveře. Nahoru k domu přicházela dívka s culíky s batohem. Obličej měla ve stínu, ale okamžitě jsem ji poznal podle pachu.

„Madison?“ řekla Cynthia. Zakryla si ústa rukou, to je jedna z věcí, kterou ženské dělají pořád a chlapi nikdy. „Ach bože, kde jsi byla?“

Jen tak pro sebe Bernie řekl: „Potřebuji drink.“

Z domu se ozval nakřáplý hlas Kapitána Vřískala: „Hned dva.“

Madison voněla stejně jako její povlak na polštář, ale navíc byl cítit i pot a také trochu marihuana. Pot, člověčí pot, je velká věc. Existuje pot, který souvisí s cvičením, a ten je čerstvý a štiplavý. Pak tu je pot, který způsobuje nedostatek sprchování, ten není tak čerstvý a obsahuje nelidské příměsi. Pach, který vytváří strach – a ten jsem teď cítil –, je něco mezi tím.

Cynthia vyšla před dům a chytila Madison za zápěstí. „Kde jsi byla? Byla jsem úplně bez sebe.“

„Já...“ začala Madison, pak si všimla Bernieho a zmlkla.

„To je pan Little. Je to detektiv.“

„Detektiv?“

„Měla jsem hrozný strach.“

„Proboha, mami, ty jsi zavolala detektiva?“

„Kde jsi byla? Odpověz mi!“

Madison se kousala do rtu. To lidi někdy dělají. Co to znamená? Těžko říct, nevím přesně, ale často jsem si toho všiml. „Nemůžu za to. Pan Rentner to nařídil.“

„Pan Rentner? O čem to mluvíš?“

„No tak, mami. Můj učitel dějepisu. Ten, co se mu líbila moje úvaha o –“

„Dobře, dobře, a co je s ním?“

„Říkal, že bychom měli vidět ten film o Rusku.“

„Ty jsi byla v kině?“

„Promítají zvláštní představení v North Canyon Mall dneska a zítra. Byla jsem na tom filmu a pak se procházela, než jsem se dostala domů.“

„S kým?“

„S jedním starým pánem... Ty ho neznáš.“

„Jak se jmenuje?“

„Tim, tak nějak. Vlastně ho skoro neznám.“

Cynthia se upřeně dívala na Madison, trochu nahoru, protože její dcera byla vyšší. „Proč jsi nezavolala?“

„Promiň, zapomněla jsem.“

„Já ti volala snad milionkrát.“

„Vypnula jsem mobil v kině, mami, víš?“

„Nemluv se mnou tímto způsobem.“

Madison sklopila oči.

Nastalo ticho. Pak Cynthia řekla: „Běž do domu.“ Otočila se k Berniemu. „Děkuji vám za váš čas.“

„Nic se neděje,“ řekl Bernie. „Jsem rád, že se všechno vyřešilo.“ Podíval se na Madison. „Také mám moc rád ruské filmy. Jaký to byl film?“

„Doktor Živago,“ řekla Madison. „Probíráme ruskou revoluci.“

„Mám rád Doktora Živaga,“ řekl Bernie. Dívali jsme se na spoustu filmů, já a Bernie, i když na tenhle jsem si nevzpomínal. Popravdě mě zase až tak nezajímaly, jen tak trochu někdy, například Lepší už to nebude nebo Krotitelé duchů. Bernie ještě dodal: „Nejraději mám tu scénu na tenisovém kurtu.“

„Jo,“ řekla Madison, „ta byla boží.“ Pak udělala něco, co mě hodně překvapilo: přišla blíž ke mně a pohládila mě, měkce a něžně. „Líbí se mi váš pes,“ řekla.

Šly pak do domu a my jsme šli domů.

Bylo pozdě. Bernie našel zbylý steak v lednici. Ohřál si ho, rozřízl napůl a měli jsme malé občerstvení. Bernie si otevřel pivo a posadil se ke stolu.

„Cítím se provinile. Nic jsem vlastně neudělal.“

Žvýkal jsem svůj steak. Mám rád steaky, mohl bych je jíst každý den.

„Až na jednu věc, Chete. Víš jakou?“

Vzhlédl jsem od své misky a z tlamy mi možná visel kousek masa.

„V Doktoru Živagovi není žádná scéna na tenisovém kurtu.“

Bernie si otevřel laptop. Já se vrátil k misce s vodou.

„Doliju ti čerstvou.“

Bernie naplnil misku vodou ze dřezu, dokonce do ní hodil pár kostek ledu. Ách, miluju kostky ledu.

Opět usedl k laptopu. „Hm, Doktora Živaga promítají v North Canyon Mall v tom malém zadním sále. Pan Ted Renter učí dějepis na škole Heavenly Valley,“ povzdechl si. Ano, vzdechy jsou také zajímavé: čím je člověk mladší, tím méně je dělá. To jsem vypožoroval. „Jsou dva druhy lži, Chete. Velká lež, úplný výmysl, a malá lež, ve které je špetka pravdy. Holky jsou v tom zatraceně dobré.“ Zatřásl lahví a nalil si něco na steak. „Neříkala Cynthia, že je ve třídě pro nadané studenty?“

Neměl jsem tušení. Rozkousl jsem ledovou kostku. Cítím jsem, jak jsou mé zuby silné, maličké kousky mi poskakovaly v tlamě a krásně mě chladily.

Večeře, dokonce i tak chudá, bylo něco, na co jsme se vždycky těšili, já a Bernie.

Zavřel laptop. „Na druhé straně je zpátky doma, v bezpečí. To je dobře. Víš, proč se ani necítím špatně, že jsem vzal ty peníze?“

Jistě. Potřebovali jsme jakékoli peníze. Naše finance byly nedostatečné – alimenty, podpora děcka, havajské košile a skoro žádný příjem. Pak ten rozvod. Bernie ho probíral pořád dokola skoro každý večer. Pod topením se objevil mravenec, jeden

z těch oranžově černých, a pokoušel se běžet ke mně. Co si asi myslel? Sotva jsem pohnul jazykem. Bernie věčně podceňoval důležitost proteinů ve stravě.

V Bernieho ložnici byl docela nepořádek, oblečení, knihy, jedno přes druhé. Nacházela se vzadu v domě s výhledem na kaňon. Spal ve velké posteli, kterou měli společně s Ledou. V té době jsem spal v kuchyni, teď jsem spal na podlaze u postele. Někde pod vším tím nepořádkem byla hezká, měkká rohožka.

„Dobrou, Chete.“

Zavřel jsem oči. V noci se ochladilo, okna byla otevřená a Bernie měl vypnutou televizi. V kaňonu se toho dělo spousta – vytí kojota, šustot, pronikavý křik, který najednou ustal. Bernie začal pomalu a pravidelně dýchat. Jednou nebo dvakrát zasténal, pak něco zamumlal a znělo to jako: „Kdoví?“

Po cestě jelo auto a podle zvuku se zdálo, že zpomaluje před naším domem. Zvedl jsem hlavu. Auto jelo dál a hluk motoru slábl. Vstal jsem, prošel se kolem dokola a zase si lehl a natáhl nohy. Jedno ucho bílé a jedno černé? A co? Zakrátko jsem se už potuloval kaňonem, honil kojoty, ještěrky a pekari v měsíčním světle – ve snu, pochopitelně. Ve skutečnosti byl kaňon nedostupný, pokud jsem ovšem nešel s Berniem. On mi věřil. Nebyl jsem zavřený za elektrickým plotem jako ten chudák starý Iggy.

Probudilo mě Bernieho chrápání. V pokoji byla tma, až na bledý, stříbřitý pruh mezi závěsy. Vstal jsem a cítil se dobře, měl jsem velkou chuť k jídlu a trochu žízeň. Pomalu jsem přešel ke straně postele. Bernie ležel na zádech a koukala mu jenom hlava od brady nahoru. Čelo měl samou vrásku. To míval, když usilovně přemýšlel o nějakém problému. Pod očima měl temné kruhy;

vypadal unavenější, než když uléhal do postele. Položil jsem hlavu na přikrývku.

Po cestě jelo nějaké auto a se skřípěním zastavilo. Bouchly dveře. Jen z toho bouchnutí jsem s určitostí poznal, o koho jde. Vyběhl jsem z ložnice přes kuchyň do pokoje s televizí. Okno vedlo na ulici, a ovšem, byla to Leda a rázně kráčela nahoru. Charlie seděl v autě a zíral ven.

Běžel jsem zpátky do ložnice.

„Chete, proboha.“ Bernie chňapl po přikrývce a snažil se mi zabránit, abych ji stáhl. „Nech toho, chci spát.“

Bim, bam. Vstupní dveře.

Bernie se posadil. „Někdo tam je?“

Bim, bam.

„Chete! K čertu, co se děje? Vypadni z mé postele!“

Já byl v posteli? A škrábal Bernieho? Ouvej. Vskočil jsem. Bernie vstal a hodil na sebe župan, ten se spoustou děr a bez pásku. Vyběhl z pokoje, vlasy měl rozčuchané a prudce dýchal. Běžel jsem za ním.

Bernie otevřel dveře domu a zamrkal ve světle. Leda měla světlé oči jako nebe v zimě. Podívala se na Bernieho, jeho rozčuchané vlasy a župan, pak na mě a zase na Bernieho. Bernie tam stál s otevřenými ústy.

„Dělá ti dobře, takhle mě ponižovat?“ řekla.

„Co?“ řekl Bernie.

Vůbec jsem tomu nerozuměl. Vždycky jsem měl problém Ledě rozumět, dokonce i teď, přestože jsem viděl každý pohyb jejích rtů, každý výraz její tváře.

Oháněla se kusem papíru a hodila ho po něm.

„Co je to?“ řekl.

„Dopis ze školy, jako obvykle.“

Bernie zíral na dopis a očima rejdlil sem a tam. „Šek na školné?“ zeptal se. „Ale já jsem si jistý, že na účtu je dost peněz. Dokonce –“

Leda mu dopis vytrhla. „Neměj obavy. Malcolm to zaplatil.“

Malcolm byl její přítel. Viděl jsem ho jen jednou. Měl žabky a dlouhé, kostnaté nohy s dlouhými, kostnatými prsty.

„Takže mu dlužíš.“

„Ale já nevím, jak...“

Vyběhl jsem ven k autu. Charlie otevřel dveře. Skočil jsem dovnitř a láskyplně mu olízl tvář.

„Chet-jet! Jak se máš kamaráde?“

Prostě skvěle, nikdy to nebylo lepší, Charlie mě poplácal po hřbetě.

„Hej, co je to?“ Hrabal se mi v kožichu. „Ty máš klíště.“ Klíště? Vůbec jsem o tom nevěděl, ale teď jsem ucítil štípnutí a pak slabé zapraskání, docela příjemné. Charlie držel v ruce klíště, příšerná věc. „Je velké,“ řekl a hodil ho do kanálu.

V autě zavál čerstvý vzduch, to bylo příjemné. Neuvědomil jsem si zprvu, že to způsobuje můj ocas, kterým jsem mocně mával. Charlie se zasmál. Dětský smích je ten nejlepší člověčí zvuk. Charlie měl kulatý obličej a legrační zuby, jeden velký a další malý.

„Právě jsem v autě vysávala.“ Najednou za mnou stála Leda.

„Chet nepelichá,“ řekl Charlie.

„Všichni psi pelichají.“

Vycouval jsem z auta. Leda mi uštědřila rozzlobený pohled. Všechno se vždycky událo rychle, když byla Leda nablízku. Pelichání je skutečný problém, jsem si toho vědom, ale lidé také pelichají. Vše možné vlasy a chlupy z nich padají v jednom kuse, o tom vás ujišťuji.

Bernie pristoupil blíž. Župan si už utáhl.

„Ahoj, Charlie.“

„Ahoj, tati.“

„Přijde pozdě do školy,“ řekla Leda.

„Uvidíme se o víkendu.“

„Můžeme jet někam stanovat?“

„Nevidím důvod, proč ne.“

„Protože má být dvacet devět stupňů,“ řekla Leda. Nasedla do auta.

„Nashle.“

„Nashle.“

Pak odjeli, zadní kapota zářila na slunci a Bernie jim mával.

Ve všem tom zmatku jsem si ani nevšiml, že přijelo další auto. Z něj vystoupila žena a dívala se na nás. Bernie se k ní otočil.

„Bernie Little?“

„Ano?“

„Nazdar, já jsem Suzie Sanchezová.“ Přišla blíž a napřáhla ruku. Bernie jí potrásl, přidržel si vepředu župan druhou rukou a zvedl obočí. Měl tmavé, výrazné obočí, které mluvilo samo o sobě. „Z Valley Tribune,“ řekla. „Doufám, že nebudu mít celý den zkažený.“

„Celý den?“

„Protože ta záležitost, o které budeme mluvit, je den v životě detektiva. Poručík Stine z policejního oddělení mi vás doporučil.“

„Ach,“ řekl Bernie, „v pořádku, dobrá.“ Slyšel jsem o tom oddělení? Možná ano, možná ne. Bernie se podíval na své bosé nohy. „Trochu jsem se zpozdil, vzhledem... k okolnostem..., promiňte. Za chvíli jsem u vás.“

Suzie Sanchezová se podívala na silnici směrem, kterým odjela Leda. „Žádný spěch, mám na to celý den.“ Pohlédla na mě. Měla jasné oči, tmavé a lesklé. „To je roztomilý pes! Je váš?“

„To je Chet.“

„Můžu ho podrbat?“

„Nevíte, do čeho jdete.“

Suzie Sanchezová se zasmála. Ne tak hezky jako Charlie, ale docela podobně. Přišla ke mně, nastavila ruku – voněla po mýdle a citronech – a pak mě podrbala za ušima, přesně tam, kde mě svědilo. Ách.

„Má rád pamlsky?“

Mám rád pamlsky? To byla otázka! Sáhla do tašky a vytáhla sušenku ve tvaru kosti, docela velkou.